

בעהש"ת

לחזות בנועם

עניינים המתבארים במאמר

בניית התיבה בחכמה וקדושה גבוהה

מה שהשי"ת ציווה לנה שיצא מן התיבה

סיבת היציאה לחוץ לעבוד כמז'מ

בשבת קודש אין בירורים ולכן אסור הוצאה

גליון נא • נח • תשפ"ה

יו"ל על-ידי חבורת נועם ה' החסידי ברסלב ירושלים עיה"ק

ניצוצות אור מתוך המאמר

שְׁבוּדָאֵי מִי שְׂרוּצָה לְשׁוּב הִיָּה מְרַצָּה שְׁיִנְחוּהוּ לְיֹשֵׁב תָּמִיד
בְּבֵית־הַמְדָּרֶשׁ בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ וְלַעֲסֵק בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה, אֲבָל
הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ רוֹצֵה בְּקִיּוּם הָעוֹלָם, וּמִסַּבֵּב עִם הָאָדָם שְׂמִכְרָח
כְּמָה פְּעָמִים לְצֵאת מֵהַבֵּית הַמְדָּרֶשׁ לַעֲסֵק בְּצָרְכֵי הַגּוֹף וּפְרִנְסָה
וְכו', שְׂכָל זֶה בְּחִינַת 'וְנִפְיָק', וְזֶה קִשָּׁה עַל הָאָדָם מְאֹד, כִּי יוֹדֵעַ
שְׂכִשְׂוִיצָא לַחוּץ הוּא בְּסַכְנָה גְדוֹלָה, אֲבָל לֹא סָגִי בְּלֹאוֹ הֵכִי

מאמרים ופנינים על פרשת השבוע ומועדי השנה
לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו
מתוך מעינות דברי קדשו של
הרה"ק מוהר"ר **נתן מברסלב** זצוק"ל
בספה"ק ליקוטי הלכות

לכל הערה הארה תנובה או הצעה נא להשאיר הודעה

בקו הקהילה 'נעם השם' #9 02.581.3308

או לפנת ל: lb1877300@gmail.com

וכן ניתן להקדיש הגליון להצלחה ולישועה בכתובת הנ"ל

להדשמה לקבלת הגליון השבועי יש לשלוח בקשה לכתובת הנ"ל

מאמר אמרי נועם

למצוא את השי"ת גם בעבודות הייצוגיות במשא ומתן וכדומה

הרוצה לשוב בתשובה צריך להיות בקי ברצוא ושוב דהיינו בעליה ובירידה - האדם בא לעולם הזה לעמוד בנסיון שמוכרח לפעמים לעסוק בצרכי הגוף וצריך לדבק עצמו גם שם בבחי' רצוא ושוב - עיקר הבקיאות מקבלים מבחי' קדושת שבת על ידי הצדיקים האמיתיים - נח לא האמין שאפשר למצוא זכות ברשעים ולכן לא עסק להחזירם בתשובה - אחר המבול השי"ת הבטיח לנח שבכח הצדיק יהיו נמשכים דרכי התשובה בעולם

וַיִּדְבֹר אֱלֹקִים אֶל נֹחַ לֵאמֹר צֵא מִן הַתֶּבֶת וְכו' (בראשית ח, טו-טז).

בשבת נמשך מנוחה ושמחה על כל המצוות שעשה בימות החול

על פי מה שכתב בליקוטי מוהר"ן (חלק ב' תורה ב) וז"ל שבת הוא בְּחִינַת בּוֹ, וְאֵז נִיחָא לְעֵלְאִין וְתַתְּאִין וְנִתְעוֹרַר שְׂמֵחָה, וְאֵזי נִתְרוֹמְמִין וְנִתְעַלְּיִן כָּל הַמְצוּוֹת שֶׁל שֵׁשֶׁת יְמֵי הַחֹל מִן הָעֲצָבוֹת, וְנִמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם מְנוּחָה וְשְׂמֵחָה, בְּבְחִינַת (בראשית ה) וַיֹּלֶד בּוֹ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ נֹחַ לֵאמֹר זֶה יִנְחַמְנוּ מִמַּעֲשֵׂנוּ וּמִעֲצָבוֹן יִדְיֵנוּ, הֵינּוּ בְּחִינַת שֵׁשֶׁת שָׁהִיא בְּחִינַת בּוֹ, בְּחִינַת נֹחַ, נִיחָא דְעֵלְאִין וְתַתְּאִין (ע' תיקון ע' בסופו ובזוהר בראשית נח ט), שְׁהוּא מְנַחֵם וּמְשַׂמֵּחַ הַכֹּל מִן הָעֲצָבוֹת, בְּחִינַת: זֶה יִנְחַמְנוּ וְכו'.

צריך בקיאות לעבוד את השי"ת הן בעליה והן בירידה

ובילקו"מ (תורה ו) כתב וז"ל וכשרוצה אדם לילך בדרך התשובה צריך להיות בקי בהלכה, וצריך להיות לו שני בקיאות, הינו בקי ברצוא בקי בשוב, [בקי כשרץ להשי"ת ובקי כשחוזר מהשי"ת], כמו שכתוב (זהר וקבל ריג): 'זכאה מאן ד'עיל' 'ונפיק', [אשרי מי שנכנס ויוצא], וזה בחינת "אם אסק שמים שם אתה" בחינת 'עיל' בחינת בקי ברצוא, "ואציעה שאל הנך" בחינת 'ונפיק' בחינת בקי בשוב וכו', עכ"ל הק'.

הבעל הבית מרמז על הצדיק העומד בפנים, והעני מרמז על התלמיד

ובליקוטי הלכות (הל' שבת הל' ז) מבאר וזה בחינת (שבת ב.): 'צ'אות השבת שתיים שהן ארבע בפנים ושתיים שהן ארבע בחוץ, כיצד העני עומד בחוץ ובעל-הבית בפנים וכו', כי בשבת אסור להוציא או להכניס מרשות הרבים לרשות היחיד או מרשות היחיד לרשות הרבים, והתנא התחיל מסכת שבת באסור הוצאה דיקא, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (תוספות שבת ב. דבור המתחיל 'צ'אות): 'הוצאה א'די דחביבא ליה אקדמא ברישא' - פנים וחוץ זה בחינת עיל ונפיק, ובבחינת עיל יש רצוא ושוב, וכן בבחינת ונפיק, והעני והבעל-הבית הם בבחינת הרב והתלמיד, והעני עומד בחוץ הוא בבחינת 'ונפיק' נגד הבעל-הבית שהוא בפנים בחינת עיל, ואצל בחינת בעל-הבית בעצמו יש בחינת 'עיל ונפיק', ובין בבחינת עיל ובין בבחינת ונפיק יש רצוא ושוב, וכן אצל העני שהוא נגד הבעל-הבית בחינת 'ונפיק' יש בו גם כן בחינת עיל ונפיק, ובכל אחד יש רצוא ושוב, ועל-כן הם שתיים שהם ארבע בפנים ושתיים שהם ארבע בחוץ.

הצדיק כשעוסק בדביקות להשי"ת הוא בבחי' רצוא ושוב, וגם בעבודות חיצוניות הוא עוסק ברצוא ושוב

כִּי הַצַּדִּיק וְהָרַב שֶׁהוּא בְּחִינַת עֵיל שֶׁהוּא בְּחִינַת הַבַּעַל־הַבַּיִת שֶׁל הָעוֹלָם שְׁעוֹמֵד בַּפְּנִים, יֵשׁ אֲצֵלוֹ בְּעִצְמוֹ בְּחִינַת עֵיל וְנַפְיָק, כִּי יֵשׁ לוֹ עֲבוֹדוֹת פְּנִימִיּוֹת וְחִיצוֹנִיּוֹת, וְכִשְׁעוֹסֵק בְּדַבְּקוֹת לַהֲשֵׁם־יִתְבָּרַךְ וּבְעֲבוֹדוֹת פְּנִימִיּוֹת בַּתּוֹרָה וּתְפִלָּה זֶה בְּחִינַת עֵיל אֲצֵלוֹ, וְגַם שָׁם יֵשׁ 'רְצוּא וְשׁוּב', כִּי אֶפְלוּ בְּשַׁעַת הַדְּבָקוֹת וְהַבְּטוּלָה צָרִיךְ שִׁיחֶיָה לֹו 'רְצוּא וְשׁוּב' שֶׁלֹא יִתְבַטֵּל לְגַמְרִי, כִּיֻּדְעוּ, וְכֵן כְּשִׁיּוֹצֵא לְחוּץ, בְּחִינַת 'וְנַפְיָק' לְפִי בְּחִינַתוֹ, דְּהֵינּוּ שִׁיּוֹצֵא לְעֵסֶק בְּעֲבוֹדוֹת חִיצוֹנִיּוֹת בְּאֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה וּלְדַבֵּר עִם בְּנֵי אָדָם וְכוּ', גַּם אִזּוּ בּוֹדָאֵי דְבוּק בְּהֲשֵׁם־יִתְבָּרַךְ בְּשֶׁכַל גְּדוּלָה, אֲבָל הַכֹּל בְּבְחִינַת 'רְצוּא וְשׁוּב', וְזֶה בְּחִינַת שְׁתִּיָּם שֶׁהֵן אַרְבַּע בַּפְּנִים, וּבּוֹדָאֵי בְּחִינַת 'וְנַפְיָק' שֶׁל הַצַּדִּיק גְּבוּהָ הַרְבֵּה מִבְּחִינַת 'עֵיל' שֶׁל שְׂאֵר הָעוֹלָם, שֶׁהֵם בְּחִינַת הַתְּלִמִּידִים.

כשעוסק במשא ומתן צריך לזכור את השי"ת ומכל שכן לשמור מחשבתו שלא יצא מחוץ לגבול הקדושה

וְכֵן אֲצֵל הָעוֹלָם כֹּל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתוֹ, שֶׁהֵם בְּחִינַת 'וְנַפְיָק' כִּנְגַד הַצַּדִּיק, גַּם אֲצֵלָם יֵשׁ אֲצֵל כֹּל אֶחָד וְאֶחָד בְּחִינַת 'עֵיל וְנַפְיָק', כִּי כְּשְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה וּתְפִלָּה זֶה בְּחִינַת עֵיל, וְכְשִׁיּוֹצֵא לְחוּץ לְעֵסֶק בְּמִשְׂא וּמִתֵּן אוֹ לְאָכַל וְכוּ' זֶה בְּחִינַת וְנַפְיָק, וְכִשְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה וְכוּ' שֶׁהוּא בְּחִינַת עֵיל צָרִיךְ לְהִיּוֹת לוֹ בְּחִינַת 'רְצוּא וְשׁוּב', כִּי צָרִיכִין לְדַבֵּק אֶת עִצְמוֹ בְּהֲשֵׁם־יִתְבָּרַךְ תָּמִיד בְּבְחִינַת 'רְצוּא וְשׁוּב', וְאֶפְלוּ כְּשְׁעוֹסֵק בְּמִשְׂא וּמִתֵּן אוֹ בְּאֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה וְכִיּוֹצֵא צָרִיךְ לְזָכֵר בְּהֲשֵׁם־יִתְבָּרַךְ, וְהַכֹּל בְּבְחִינַת 'רְצוּא וְשׁוּב', שֶׁלֹא יִכְנַס וַיֵּצֵא חוּץ מִהַגְּבוּל, כִּי אֶפְלוּ בְּקִדְשָׁה צָרִיךְ שֶׁלֹא יִהְרַס לְכַנֵּס בְּמָה שֶׁאֵין לוֹ רְשׁוּת, מְכַל שְׁכֵן בְּחוּץ צָרִיכִין לְשַׁמֵּר מֵאֵד מֵאֵד הַמְּחַשְׁבָה שְׁבִמַח שֶׁלֹא יֵצֵא חוּץ מִגְּבוּל הַקִּדְשָׁה, וְעַל כֵּן הֵם שְׁתִּיָּם שֶׁהֵן אַרְבַּע גַּם בְּחוּץ.

**עיקר הנסיון בעוה"ז הוא שמוכרח לעשות עבודות
חיצוניות ולהכניסם לתוך הקדושה**

וְכָל הַל"ט מְלָאכוֹת שְׁעוֹשִׁין בְּכָל שַׁשַּׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה, כָּלֶם הֵם בְּרוּרִים, לְבָרַר הַקִּדְשָׁה מִחוּץ לַפְּנִים, כִּי בּוֹדְאֵי עֵקֶר הַקִּדְשָׁה הוּא בְּפָנִים בְּבַחֲיִנַת 'עִל', רַק שְׁצָרִיכִים לִהְיוֹת בְּקִי גַם בְּבַחֲיִנַת 'וּנְפִיק', כִּי בְּשִׁבִיל זֶה בָּא הָאָדָם לְזֶה הָעוֹלָם בְּשִׁבִיל נִסְיוֹן וּבַחֲרִירָה, שִׁיְהִיָּה מְכַרַח לְצֵאת לַחוּץ לְעֵסֶק בְּצָרְכֵי הַגּוֹף גַּם כּוֹ, שֵׁשׁ עֵקֶר הַנִּסְיוֹן, וְצָרִיךְ לִהְיוֹת בְּקִי שֶׁם מְאֹד שְׁלֵא יִטְעֶה בְּדַבָּר, רַק יַעֲמֹד בְּנִסְיוֹן וַיְבַרֵר מֵה שְׁצָרִיךְ לְבָרַר, וַיְכַנִּיס בְּכָל פַּעַם מִחוּץ לַפְּנִים, וְזֶה עֲבוֹדַת כָּל אָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם. וְעַל־כֵּן הַקִּדְדִים הַתְּנָא הוֹצְאָה בְּרִישָׁא, כִּי כָּל הַמְּלָאכוֹת כְּלוּלִים בְּאֶסוּר הוֹצְאָה מִרְשׁוֹת לְרְשׁוֹת, כִּי כָּל הַמְּלָאכוֹת הֵם בְּחִינַת בְּרוּרִים מִרְשׁוֹת הַרְבִּים לְרְשׁוֹת הַיְחִיד, שֶׁהוּא רְשׁוֹת יְחִידוֹ שֶׁל עוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּזֶהר הַקִּדּוּשׁ (תְּקוּנֵי זֶהר תְּקוּן סז, צח):. וּבְשִׁבְתָּ אֶסוּר הוֹצְאָה מִרְשׁוֹת לְרְשׁוֹת, וְכֵן כָּל הַמְּלָאכוֹת כְּלוּלִים בְּזֶה, כִּי בְשִׁבְתָּ אֵין בְּרוּר.

**בשבת צריכים לשבות ולהמתין לקדושת שבת ועי"ז
מקבלים כח לברר ברורים בימות החול**

כִּי קִדְשַׁת שַׁבָּת הוּא בְּבַחֲיִנַת הַמֵּתָן, בְּבַחֲיִנַת הַבָּא לְטָהֵר מִסִּיעֵין לוֹ, אוֹמְרִים לוֹ הַמֵּתָן (יִמּוּא לה):, כִּי כָּל הָעֲבֵרוֹת וְהַפְּגָמִים, חֵס וְשְׁלוֹם בָּאִים עַל שְׁלֵא הַמֵּתָן, וְכָל זֶה נִמְשָׁךְ בְּשִׁרְשׁוֹ מִפְּגַם הַבְּקִיאוֹת הַנ"ל שְׁאִינוֹ מְמֵתִין וּמִתְיָשֵׁב בְּדַעְתּוֹ כְּרֵאוּי, [כִּי צָרִיכִים הַרְבֵּה הַמֵּתָנָה וְיִשׁוּב הַדַּעַת לְהַמְלִיךְ אֶת הַשִּׁי"ת גַּם בַּחוּץ], וְעַל־כֵּן כְּשִׁמְגִיעַ שַׁבָּת אָז אֶסוּר לְהוֹצִיא וְלִהְכָנִיס מִחוּץ לַפְּנִים אוֹ לְהַפִּיךְ, כִּי אֵז אֵין בְּרוּר, כִּי אֵז הוּא בְּחִינַת 'הַמֵּתָן', שֶׁהוּא בְּחִינַת הַבְּקִיאוֹת הַנ"ל, וְאֵז נִמְשָׁךְ שְׁבִיתָה וְנִיחָא עַל כָּל הַבְּרוּרִים שִׁישׁוּבוּ וַיַּעֲלוּ בְּכַנְיַסַּת שַׁבָּת כָּל אֶחָד לְמִקּוּמוֹ, אֲבָל בְּשַׁבָּת הֵם

צָרִיכִין לְשַׁבֵּת וּלְשַׁקֵּט, וְכָל אָדָם צָרִיךְ לְשַׁבֵּת אֶז וּלְבַלֵּי לְצִאת מִמְּקוֹמוֹ, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (שְׁמוֹת טז, כט): "שָׁבוּ אִישׁ תַּחֲתָיו אֶל יְצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ", שֶׁלֹּא יַעֲסֹק בְּשׁוֹם מְלֹאכָה שֶׁהֵם בַּחֲנִינַת בְּרוּרִים, וְהוֹצֵאָה וְהַכְנָסָה מִרְשׁוֹת לְרְשׁוֹת, רַק צָרִיךְ לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצֻמוֹ קִדְשֵׁת שַׁבָּת שֶׁהוּא מְנוּחַת שְׁלוֹה וְהַשְׁקֵט, כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ עָלָיו יְשׁוּב הַדַּעַת בַּחֲנִינַת בְּקִיאוֹת הַנִּ"ל בַּחֲנִינַת הַמְּתוֹן שְׁנִתְקַנְיָם בְּשַׁבָּת.

עיקר קדושת שבת הוא השמחה ששמה בנקודות טובות

וְעַקֵּר קִדְשֵׁת שַׁבָּת הוּא שְׂמֻחָה, שְׁצָרִיכִין לְזַהֵר מְאֹד לְהִיֹּת שְׂמִיחַ וְטוֹב לֵב בְּשַׁבָּת, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב בְּלִיקו"מ (סִימָן ז), וְכַמְבָּאֵר בְּדַבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ ז"ל הַרְבֵּה, וְזֶה עֵקֶר תַּקּוּן דְּרַכֵּי הַתְּשׁוּבָה שְׁנִתְקַנְיָם עַל־יְדֵי קִדְשֵׁת שַׁבָּת, וְעַקֵּר פְּגָם כָּל הָעֵבְרוֹת הוּא בַּחֲנִינַת עֲצָבוֹת שְׂמֻשׁ וְנִמְשְׁכִין כָּל הָעֵבְרוֹת, שֶׁעֲקָרָם פְּגָם הַבְּרִית, שֶׁנִּמְשָׁךְ מִהַקְּלָפָה הַנִּקְרָא 'לִילִית' - עַל־שֵׁם הָעֲצָבוֹת וְהִלְלָה, כִּידוּעַ (תַּקּוּנֵי זֵהַר תַּקּוּן כ"א, נג: וְעַיִן סִימָן קסט), עַל־כֵּן עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה עַל־יְדֵי גְדוּלֵי הַצְּדִיקִים שֶׁיְכוּלִין לְעוֹרֵר הַנִּקְדוּת טוֹבוֹת שְׁבִישׁרָאֵל, אֲפֹלוּ בְּהַגְרוּעִים הַמְּלֵאִים עֵבְרוֹת גַּם בְּהֵם מְחַפְּשִׁים הַצְּדִיקִים הַגְּדוּלִים וּמוֹצֵאִים בְּהֵם נִקְדוּת טוֹבוֹת, כִּי 'אֲפֹלוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל מְלֵאִים מְצוּוֹת כְּרַמּוֹן' (בְּרֻכּוֹת נז), [וְכַמּוֹ שְׁכָתוֹב בְּהַתּוֹרָה 'וְעוֹד מַעֲט וְאִין רָשָׁע' וְכו' (סִימָן רפב) וּבְשַׁאֲרֵי מְקוֹמוֹת רַבִּים], עַד שְׂמֻכְנִיסִים בְּהֵם, שְׁגַם הֵם יִשְׁמַחוּ נִפְשׁוֹתֵיהֶם, וְעַל־יְדֵי־זֶה הֵם מוֹצִיאִים אוֹתָם מֵעֵבְרוֹת וּמְפַגְמִים וּמְחַזִּירִים אוֹתָם בַּתְּשׁוּבָה,

כל מי שממשיך על עצמו קדושת שבת בכח הצדיקים יכול לזכות לתשובה

וְזֶה בַּחֲנִינַת קִדְשֵׁת שַׁבָּת שְׂמוּדִיעִים לָהֶם, כִּי שַׁבָּת בַּחֲנִינַת שְׂמֻחָה וְחֻדוּה, כִּי בְּשַׁבָּת מִתְבַּטְּלִים כָּל הַדְּינִים, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (זֵהַר תְּרוּמָה כלה): 'וְכָל שְׁלֹטְנֵי רוּגְזִין

ומארי דדינא כלהון ערקין ואתעברו מינה' [וכל שליטי הרגז ובעלי הדינים כלם בורחים ומסתלקים ממנה], והשם יתברך מסתפל אז רק על הטוב שבִּישְׂרָאֵל, על־כן כל מי שִׁמְמָשִׁיף על עֲצָמוֹ קִדְשַׁת שְׁמַחַת שַׁבָּת, שֶׁנִּמְשָׁךְ גַּם עָלָיו בְּכַח הַצְדִּיקִי אַמְתָּ, על־יְדִיָּה יְכוֹל לְזַכּוֹת לִילָךְ בְּדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה שֶׁהֵם בְּחִינַת בְּקִיאוֹת הַנִּ"ל, בְּחִינַת בְּקִי בַעֲלֵל בְּקִי בְּנַפְיָךְ וְכוּ', בְּחִינַת "אִם אָסַק שָׁמַיִם שָׁם אַתָּה וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּךְ". וְעַיִן בְּדַבְּרָנוּ בְּכַמּוֹה מְקוּמוֹת שֶׁדַּבְּרָנוּ בָּזֶה בְּכַמּוֹה לְשׁוֹנוֹת, וּבְכַמּוֹה עֲצוֹת נוֹרָאוֹת לְהַתְחַזֵּק אֶת עֲצָמוֹ, וְהַעֲקֹר בְּכַח הַצְדִּיק הָאֲמֵת, וְזֶהוּ כָּלֵל דְּבַרְיֵנוּ לְחֻזַּק עֲצָמֵנוּ עַל־יְדֵי שְׂאֵנוּ זֹכִים לְקַבֵּל שַׁבָּת, וְעַל־יְדִיָּה נִזְכִּיר עֲצָמֵנוּ תָּמִיד בְּכַח הַצְדִּיק הָאֲמֵת שֶׁהוּא בְּחִינַת שַׁבָּת וְכוּ', וְהֵא בְּהָא תְּלִיא, כֹּל מִה שֶׁמֵּאֲמִינִים יוֹתֵר בְּהַצְדִּיק וּמְקַרְבִּין עֲצָמָן אֵלָיו יוֹתֵר זֹכִין יוֹתֵר לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ קִדְשַׁת שַׁבָּת, וְכֵן עַל־יְדֵי שְׁמִירַת שַׁבָּת בְּשִׂמְחָה זֹכִין לְהִתְקַרֵּב לְהַצְדִּיק וְכוּ', וְעַל־יְדִיָּה זֹכִין לִילָךְ בְּדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ בְּקִיאוֹת בְּהַלְכָה הַנִּ"ל, לְהַחֲזִיק אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל מַה שֶׁיַּעֲבֹר עָלָיו יְהִיֵּה אִיךָ שִׁיְהִיָּה.

השי"ת חפץ שהצדיקים יבקשו רחמים על ישראל אפי' שהם רחוקים מאוד

וְכָל זֶה מְרֻמָּז בְּזֶהֱרַךְ חֲדָשׁ בְּעַיִנֵּי תַבְתַּת נַח (עַיִן שֶׁם בְּפִרְשַׁת נַח בְּדָף כד כה, דְּפוּס סְלֵאוּיִטָא), מַה שֶׁכְּתוּב שָׁם שֶׁנַּח לֹא בִקֵּשׁ עַל דָּוִד, וְאַחַר שֶׁיֵּצֵא מֵהַתְּבָה וְרָאָה כֹּל הָעוֹלָם חָרֵב הִתְחִיל לְבַכּוֹת עָלָיו וְכוּ', וְהַשִּׁיבֵנו הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא: 'רַעִיָא שְׂטִיָא, בְּעַן אַמְרִית דָּא וְלֹא מְקַדֵּם וְכוּ', מֵינן דְּחִזָּא נַח כְּהַ הַקְּרִיב עֲלוֹנוּ וּקְרַבְנִין' וְכוּ' [רועה שוטה, כעת אתה אומר את זה ולא מקדם וכו', מֵינן שֶׁרָאָה נַח כְּהַ הַקְּרִיב עוֹלוֹת וּקְרַבְנִינָא]; עַיִן שֶׁם מַה שֶׁמְבַאֵר שֶׁם מַעֲלַת מֹשֶׁה רַבְּנוּ שֶׁמְסַר נַפְשׁוֹ עַל יִשְׂרָאֵל וְהַצִּילֵם וְכוּ', וּמְבַאֵר שֶׁם שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה לֹא בִקֵּשׁ נַח רַחֲמִים עַל דָּוִד כִּי אֶפְלוּ הוּא לֹא חָשַׁב בְּלִבּוֹ שֶׁיִּמְלֹט, עַיִן שֶׁם שֶׁמֵּאֲרִיךְ כְּמֹה הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא רוֹצֵה שֶׁיִּבְקֶשׁוּ רַחֲמִים עַל יִשְׂרָאֵל, אֶפְלוּ אִם הֵם כְּמוֹ שֶׁהֵם, וְעַיִן שֶׁם מַה שֶׁכְּתוּב עַל פְּסוּק

(בראשית ח, ז): "וַיִּשְׁלַח אֶת הָעוֹרֵב - זֶה דָּוִד שֶׁהָיָה קוֹרֵא תַמִּיד כְּעוֹרֵב וְכוּ', וּמֵה שְׁכָתוֹב שָׁם עַל פְּסוּק (שם): "וַיִּשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה" עַד "וְלֹא יִסְפָּה שׁוֹב אֵלָיו עוֹד" וְכוּ', עַיִן שָׁם.

נח לא השיג שאפשר לעסוק למצוא איזה זכות ברשעים ועי"ז להחזירם בתשובה

וְכָל הַפָּגַם שֶׁל נֹחַ וְתַקוּנוֹ הַכֹּל הוּא בְּעֵינַי בְּקִיאוֹת הַנ"ל, שֶׁלֹּא הָיָה בָקִי בַהֲלָכָה זֹאת שֶׁל דְּרָכֵי הַתְּשׁוּבָה, כְּמוֹ מֹשֶׁה וְהַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים שֶׁמְמַשִּׁיכִין דְּרָכֵי הַתְּשׁוּבָה בְּבְקִיאוֹת נִפְלָא מְאֹד, כִּי נֹחַ הָיָה צְדִיק תָּמִים, אֲבָל לֹא הִשִּׁיג שְׁאִפְשָׁר לְצַאת וּלְהוֹרִיד עֲצָמוֹ לְהִסְתַּכֵּל עַל רְשָׁעִים כְּאֵלוֹ לְעַסֵּק עִמָּהֶם לְמִצּוֹא בָהֶם אֵיזָה זְכוּת וּלְהַתְּפַלֵּל עֲלֵיהֶם וּלְעוֹרְרָם בְּאֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה וְכוּ', שֶׁבְּכָל זֶה עָסַק מֹשֶׁה וְהַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים שְׁאֲחֲרָיו בִּיגִיעוֹת עֲצוּמוֹת, שֶׁכָּל זֶה כְּלוּל בְּבַחֲיַנַּת בְּקִיאוֹת הַנ"ל ב'עֵיל' וְנִפְיָק', וְעַל־כֵּן סָבַר הַלּוֹאֵי שְׁיִצִּיל אֶת עֲצָמוֹ, כִּי לֹא הִשִּׁיג רַחֲמָיו יִתְבַּרַּךְ עַד הֵיכַן הֵם מְגִיעִים.

נח נכנס לתוך התיבה שהיא בחי' עיל כי לא היה בקי בבחי' נפיק שמרמז על הריחוק מהשי"ת

וְעַל־כֵּן הִכְרַח לִפְנֵי אֵל הַתֵּבָה לְהִתְחַבֵּא עֲצָמוֹ שָׁם לְהִנְצֵל, כִּי תִבַּת נֹחַ נִבְנְה וְנַעֲשֶׂה בְּחֻכְמָה וּקְדוּשָׁה גְבוּהָ מְאֹד, כִּי הָיָה כְּנֹגֶת עֲמוּקוֹת בְּגוּבָהּ וְאַרְכָּהּ וְרַחְבָּהּ, וּבְכָל בְּנִינָהּ, כְּמִבְּאֵר בַּתּוֹרָה כָּל פְּרָטֵי עֲשִׂיתָהּ, וְהִיא מְרַמְזֶת עַל תְּשׁוּבָה שְׁעוֹשִׂין בְּיוֹם־כְּפוּר, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב בְּזֵהָר הַקְּדוֹשׁ (תְּקוּנֵי זֵהר תְּקוּן כֹּא, נד:): 'תִּבַּת נֹחַ - דָּא יוֹם־כְּפוּר', וְכֵן אֵיתָא שָׁם: "וְתַנַּח הַתֵּבָה בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי" - 'דָּא תִשְׁרִי', וְכֵן מְבָאֵר בְּכֻמָּה סְפָרִים (לְקוּטֵי קֻמָּא קִיב; צְנוּאוֹת הַרִיב"ש ח:; דָּגַל מַחְנֵה אֶפְרַיִם נח. יתרו, שלח), שֶׁתִּבַּת נֹחַ הוּא בַחֲיַנַּת הַדְּבוּרִים וְהַתְּבוּת שֶׁל תְּפִלוֹת וּבִקְשׁוֹת שִׁישְׂרָאֵל מִתְּפַלְלִין

ומתחננין וכו', ועל-כן כל כניסת נח אל התבה זה בחינת 'עיל', שמחמת שלא היה יכול להציל את עצמו עם העולם, כי לא היה בקי בהלכה הנ"ל, והעקרה, שלא היה בקי בבחינת 'ונפיק', ששם עקר הבקיאיות, על-כן צוהו השם-יתברך שיפנס לתוך התבה שהוא בחינת 'עיל', ושם יסתיר עצמו עם כל בניו ועם כל מיני חיות ועופות וצמחים וכו' בשביל קיום העולם.

ועל-כן כמו שהצרך לצווי מהשם-יתברך לפנס אל התבה, כמו כן הכרח להצטוות מהשם-יתברך לצאת מהתבה, כמו שכתוב בפרשה (בראשית ה, טו-טז): "וידבר אלקים אל נח וכו' צא מן התבה", שהצרך להצטוות על היציאה מן התבה, כי יציאתו מן התבה זה בחינת 'ונפיק', שעל-ידי שהסתיר עצמו בהתבה עד שנמתק הדין הקשה של דר המבול, כמו שכתוב (שם פסוק א): "ויזכר אלקים את נח" וכו', על-ידי-זה רחם השם-יתברך על עולמו וצוהו לצאת מן התבה שזה בחינת 'ונפיק'.

השי"ת הפץ שיעבדוהו בעולם הזה הגשמי וע"כ הכריחם לצאת מן התיבה

ועל-כן כתיב: הוצא מן התבה, וקרין: 'היצא', ופרש רש"י: 'אמר להם שיצאו, ואם לא ירצו, הוציאם בעל כרחם', מובן מזה שלא רצו ברצונם לצאת מן התבה, וזה רמז על כל מה שכתבנו בענין זה, שבדאי מי שרוצה לשוב היה מרצה שיניחוהו לישוב תמיד בבית המדרש במקום קדוש ולעסק בתורה ותפלה, אבל השם-יתברך רוצה בקיום העולם, ומסבב עם האדם שמכרח כמה פעמים לצאת מהבית המדרש לעסק בצרכי הגוף ופרנסה וכו', שכל זה בחינת 'ונפיק', וזה קשה על האדם מאד, כי יודע שכשיוצא לחוץ הוא בסכנה גדולה, אבל לא סגי בלאו הכי, שזהו בחינת מה שבני התבה לא רצו לצאת מהתבה כי אם בגזרת השם-יתברך שאמר להם לצאת, כי השם-יתברך רוצה שהאדם יעבד אותו בזה

העולם דיקא, שהוא בכללו בחינת 'ונפיק' כנגד העולמות הקדושים העולמות העליונים, ועל-פן גם בזה העולם ההכרח שתהיה עבודתו בבחינת 'עיל ונפיק' דיקא.

וזה בחינת וישלח את העורב הנ"ל שמבאר בזהר-חדש (נח כג): שזהו דוד שהיה קורא תמיד פעורב וכו', ושלחהו הקדוש-ברוך הוא ממלכותו והוציאו מביתו, ומה כתיב ביה: **"ויצא יצוא ושוב"**, דכתיב (שמואל ב טו, ל): **"וידוד עלה במעלה הזיתים עלה ובוכה וראש לו חפוי"**, היה יוצא ושב בתשובה והתודה על חטאתיו ומבקש רחמים עליהם וכו' **"עד יבשת המים"** וכו', עד כאן לשונו, ועין שם מה שמפרש 'וישלח את היונה' שלש פעמים, שמרמז על הגליות, עד הגלות האחרון הזה שנאמר עליו: **"ולא יספה שוב אליו עוד"**, שבשביל זה מתארה הגלות הזה כל-כה, אבל אף-על-פי-כן הוא יתברך מזמן ומחכה אימתי תשוב, עין שם כל זה היטב.

קשת הברית הוא הצדיק האמת המאיר בתוך הענן והחושך

ועל פן היה כל התקון על-ידי קשת הברית שהבטיחו השם-יתברך (בראשית ט, א): **"את קשתי נתתי בענן"**, קשת הברית זה בחינת כח הצדיק הגדול האמתי שהוא בחינת קשת הברית כמו שכתוב בזהר הקדוש (פנחס רטו), הינו שהבטיחו, שאפלו בתוך הענן והחשך הגדול מאד, בחינת **"והיה בענני ענן על הארץ"**, גם אז **"ונראתה הקשת בענן"** (בראשית ט, יד), שעל-ידי הצדיק שהוא בחינת קשת הברית - ימשיך קדשת שבת [על-ידי הקבוצ של ראש-השנה, שאז תוקעין בשופר הקולות הקדושים שסימנם 'קשת'] שעל-ידי זה קיום הקבוצ של ישראל, כמו שכתוב (שעיה כז, א): **"והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האבדים בארץ אשור והנדחים וכו'."**

הקב"ה הבטיח לנו שבכח הצדיק האמת יהיה נמשך
דרכי התשובה על ישראל

ועל-ידי כל זה יהיה נמשך דרכי התשובה הנ"ל בעולם, שהם בחינת בקיאות בהלכה ב'עיל ונפיק', להחזיק את עצמו אפלו בשאול תחתינות, בבחינת "ואציעה שאול הנק", שעל-ידי זה יזכו ישראל לקיים רצונו יתברך, מה שמחכה להם שישובו על-כל-פנים כעינא דמחטא, כי עתה אין השם יתברך רוצה מאתנו כי אם התעוררות מעט, כמבאר הרבה בדברי רבותינו ז"ל (שיר-השירים רבה ה, ג; זהר אמור צה.) שהשם יתברך מבקש מישראל שיפתחו בתשובה כעינא דמחטא, ואנא אפתח להון תרעין רברבין, [שיפתחו בתשובה כמו עין המחט, ואני אפתח להם שערים גדולים], אבל גם זה המעט דמעט קשה מאד להתחיל, והעקר על-ידי שמפילו בכל פעם וכו', שכל זה אי-אפשר לתקן כי-אם על-ידי בקיאות בהלכה הנ"ל, שנמשך על-ידי הצדיקים הגדולים שממשיכין דרכי התשובה, לחזק את כל הרוצה לשוב בכל מקום שהוא. ועל-כן הבטיחו השם יתברך לנו בזה, שלא ידאג ביציאתו מהתבה שהוא בחינת 'ונפיק', כי במה יתקיים העולם, כי ראה והבין גדל התגרות היצר-הרע וכו', אבל השם יתברך הבטיחו בקשת הברית שהוא בחינת הצדיק האמת שכלול מכל התקונים, שממשיך דרכי התשובה בעולם, שהם בחינת בקיאות הנ"ל, שעל-ידי זה יתתקן הכל עד שתבא הגאולה השלמה, במהרה בימינו, אמן.

פניני נועם

נח זכה להיכנס לתיבה ע"י אותיות
ו'תבות' התורה שזכה לקים

וזה בחינת תבת נח ותבת משה שהלכו על פני המים, כי התבות של נח ומשה נמשכו מתבות ואותיות הדבורים של התורה, כי עקר מימי המבול נמשכו מחמת שהטאו נגד השם יתברך ופגמו בכרית, עד שלא יכלו אותיות התורה להתצמצם בזה העולם ולקיים העולם, כי גם בימי נח קדם מתן תורה היה עקר קיום העולם על ידי אותיות התורה שקדמה לעולם, ובה ברא העולם כידוע, וגם כבר נצטוינו בשבע מצות, ובהם היה תלוי קיום העולם אז, והם עברו עליהם, ועל ידי זה לא היו אותיות התורה יכולים לצמצם מימי הים והתהום, ומשם נמשך שנפתחו כל מעינת תהום רבה עד שבא המבול, ונח שהיה צדיק נצול על ידי התבה שנמשכה מתבות ודבורים ממש, הינו על ידי אותיות ותבות התורה שזכה לקים, על ידי זה זכה לכנס בתבה, ועל ידי זה היה פח בתבה לילך על פני המים, ועל ידי זה נצול הוא וזרעו וכו' ונתקם העולם.

(ליקוטי הלכות הל' נשיאת כפים הל' ה' ט)

פניני נועם

כל ספר בראשית הוא שכל איש
 ישראל יזכה לקדושת ארץ ישראל

התורה מתחלת מ"בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ" (בראשית א, א), ופרש רש"י: לא היה צריך להתחיל את התורה אלא מ'החדש הזה לכם' וכו', ומפני מה פתח ב'בראשית', בשביל 'כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים' וכו', שלא יאמרו העכו"ם: 'לסטים אתם' וכו', נמצא, שכל התורה שמ'בראשית' עד 'החדש הזה לכם' הכל בשביל שנוכל לכבש ארץ-ישראל, וכל הספורים מה שהתורה מספרת מבריות העולם ולדת האבות וסבותיהם וגלגוליהם הכל הוא לעשות דרך כבושה לארץ-ישראל בכל אדם ובכל זמן, כמו שהשם יתברך גלגל עם אבותינו הרבה, ועשה עמהם נפלאות ונוראות הרבה, הכל בשביל לתת להם ולזרעם אחריהם את ארץ הקדושה הזאת, כמבאר בהתורה, שתכף בפרשת נח שכתוב שם לדת אברהם אבינו שהוא ראשון לאבות, והוא הראשון שגלה אלהותו בעולם, תכף ומיד גלה לו השם יתברך מעלת קדשת ארץ-ישראל, וצוהו לילך לשם, כמו שכתוב (שם יב, א): "לך לך מארצך וכו' אל הארץ" וכו'. ושם כל הפרשה וכל הסדר מדבר מענין נסיעת אברהם לארץ-ישראל, ואחר-כך בברית בין הבתרים שהבטיחו השם יתברך על ירשת ארץ, כמבאר שם בפרשה, שמזכיר הבטחת ארץ-ישראל כמה וכמה פעמים מוגדל חבתה, וכן אחר-כך אצל יצחק ויעקב, שמבטיח

לְכֹל אֶחָד כָּמָה וְכָמָה פְּעָמִים בְּכָמָה לְשׁוֹנוֹת שֶׁל הַבְּטָחָה שִׁיתֵן לָהֶם
הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם, וְחֹזֵר הַבְּטָחָה זֹאת כָּמָה פְּעָמִים מִגִּדְל
שִׁבְחָה מַעֲלֵת הַהַבְּטָחָה הַזֹּאת, וְכֹל סֵפֶר בְּרֵאשִׁית סוֹכֵב הוֹלֵךְ עַל
קִטְבָּה זֶה שֶׁל הַבְּטָחַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל שֶׁהַבְּטִיחַ לְאַבְרָם.

(ליקוטי הלכות הל' ברכת הפרות הל' ד' ה')

